† INGINERUL SERGIU PAŞCANU [1])

de ING. D. A. STAN

Indurerată familie şi întristaţi prieteni,

Ne despărţim, în clipele acestea, definitiv, de cel care a fost *Sergiu Paşcanu.*

Ne despărţim de fapt, acum, de fiinţa lui fizică şi de marea lui inimă credincioasă, căci despărţirea începuse cu ani în urmă, când boala se încuibase sub fruntea lui luminoasă, frângându-i brusc minunatele lui daruri intelectuale şi creatoare.

Soarta care poate fi atât de vitregă cu o generaţie întreagă, pentru *Sergiu Paşcanu* a fost de o cruzime excepţională. I-a dat totul ca să poată să reuşească în viaţă şi să se aşeze în rândurile dintâi ale celor de seama lui, pentru ca atunci când activitatea lui se desfăşura mai din plin, să-l doboare, lăsându-i apoi ani de zile în care, perfect conştient, să măsoare prăpastia dintre culmile către care se avântase, — cu toată pregătirea necesară şi cu îndreptăţită siguranţă că le va atinge, — şi biata fiinţă bolnavă, în neostenită căutare a sănătăţii ca să-şi poată relua activitatea.

Elev, student şi inginer eminent, *Sergiu Paşcanu* îşi câştigase pe lângă aprecieri unanime, şi dragostea deosebită a colegilor şi încrederea întregului corp inginerese că îl va ilustra, şi că îşi va înscrie numele în galeria glorioasă a marilor noştri ingineri. La 37 ani însă totul s'a năruit: şi marea lui putere de muncă servită de o ambiţie puţin comună, dar perfect îndreptăţită, şi calităţile lui intelectuale excepţionale, servite de o pregătire profesională temeinică şi de o cultură admirabilă, ca şi toate rosturile vieţii lui atât de bine întemeiate.

A rămas după aceea, profund ataşat familiei, colegilor, şi mai ales profesiunii inginereşti pentru care se pregătise cu atâta pasiune. Cu puterile împuţinate din anii din urmă, *Sergiu Paşcanu* s'a ţinut totuş în curent cu toată mişcarea tehnică şi profesională, nelipsind aproape dela niciuna din manifestările organizaţiilor inginereşti dela noi.

---

[1]) Cuvântare ţinută la înmormântare, în ziua de 15 Martie 1946.

† *Inginerul Sergiu Pașcanu.*

Acum câteva zile, aceeaşi soartă care nu-şi terminase înverşunarea contra lui, cu un accident i-a curmat firul vieţii şi, în sfârşit, şi pe al suferinţelor.

Faţă de deşertăciunea schiţării oricărei revolte, nu putem decât să ne întoarcem ochii înlăcrămaţi către imaginile ce ne-a lăsat *Sergiu Paşcanu* de pe vremuri: imaginea promiţătorului premiant al concursurilor Gazetei Matematice; a excepţionalului elev al Şcoalei Naţionale de Poduri şi Şosele de altădată; a tânărului inginer care a făcut atâta cinste ţării şi şcolilor româneşti într'unul din cele mai ilustre colegii tehnice din Anglia; imaginea valorosului inginer de mai apoi, care se afirma tot mai mult; aceea a apreciatului asistent dela Politehnica din Bucureşti, dela cursul marelui profesor d-l Ion Ionescu; imaginea capabilului inginer dela Creditul Industrial; şi mai ales, amintirea colegului şi a prietenului admirabil ce a rămas până la urmă.

Cu aceste imagini în ochi, pe care le vom păstra toată viaţa, nu ne rămâne decât să-i dorim ca pe cât i-a fost vieaţa de grea, *să-i fie* cel puţin *ţărâna uşoară!*
